

tanke, skyldes det, at de unge i denne aldersgruppe naturligt hører hjemme i ungdomsskolen, som er indrettet med en for dem afpasset og mere alsidig undervisning end den, man kan indskrænke sig til i aftenskolen, hvor man frit kan melde sig til deltagelse i et enkelt fag i et mindre timetal. Hertil kommer nødvendigheden af at styrke ungdomsskolen i konkurrencen med aftenskolen; det er jo nemlig — med de krav der netop af hensyn til de unge elever stilles til ungdomsskolen — langt sværere at få en ungdomsskole i gang end en aftenskole; det er således ikke alene vanskeligere at få elever, men også lærere til ungdomsskolen. Betænkelighederne ved at henvise de unge under 18 år til ungdomsskolen skulle iøvrigt efter det foreliggende lovforslag blive formindskede, da ungdomsskolen gøres mere rummelig.

Man har imidlertid ikke ment at kunne bryde den mangeårige tradition for, at de unge straks efter undervisningspligtens ophør kan deltage i aftenskolens undervisning, ligesom man anser det for meget betydningsfuldt, at tilbudet til de unge om undervisning er så vidt som muligt. Hvis unge i den omhandlede aldersklasse ønsker en speciel undervisning i et enkelt fag i aftenskolen, mener man derfor, de fortsat bør have adgang hertil, idet man — hvis man ville henvise dem til ungdomsskolen, der omfatter en flerhed af fag og har et større timetal — let ville risikere, at de ikke kom nogen af stederne. Man kunne også tænke sig andre tilfælde, hvor en sådan bestemmelse om at udelukke de 14—18-årige fra aftenskolen ville virke urimelig, f. eks. hvor der ikke er tilstrækkelig mange unge i en kommune til oprettelse af en ungdomsskole, og hvor indgåelse af skoleforbund med henblik herpå ikke anses for hensigtsmæssig.

Disse modstående betragtninger har ført til den af *flertallet* foreslåede bestemmelse om, at unge mellem 14 og 18 år bør tilskyndes til fortrinsvis at søge optagelse i ungdomsskolen eller fortsættelsesklassen. Det fastslås herved som det mest hensigtsmæssige, at de unge i denne aldersklasse henvises til den specielle ungdomsundervisning — medmindre de allerede har gennemgået denne — fremfor til aftenskolens undervisning i enkelte fag, samtidig med at man giver ungdomsskolen en tiltrængt støtte i konkurrencen med aftenskolen. På den anden side har man ikke villet hindre disse unge i at deltage i aftenskolens undervisning, hvis de af en eller anden grund måtte foretrække denne fremfor eller ønske den i forbindelse med ungdomsskolen, hvorved det forudsættes, at man fra skolemyndighedernes side gør et virkeligt forsøg på at få de unge i denne aldersklasse, der melder sig til undervisning i aftenskolen, ind i ungdomsskolen i stedet for.

Et mindretal (*I. Juul Andersen, Skotte Bygh, Joh. Dahlerup-Petersen, Alfred Larsen og Thomsen Nielsen*) kan ikke tiltræde denne bestemmelse, der kan være til skade for aftenskolen uden at give sikkerhed for, at den gavner ungdomsskolen. Endvidere finder man det naturligt, at eleverne får adgang til den skoleform, hvortil de melder sig, uden først at henvises til en anden, som de oven i købet er gjort bekendt med på et tidligere tidspunkt (jfr. § 11).

Når man i lovteksten har givet en række eksempler på fag, der kan godkendes i aftenskolen, skyldes det hensynet til de lærere og andre, der vil søge vejledning i loven, før de begynder på en aftenskoleundervisning. Også fag, der er beslægtede med de udtrykkelig nævnte, skal kunne godkendes, og den godkendende myndighed bør kun i tvivlstilfælde indhente undervisningsministerens afgørelse.

Med hensyn til gymnastik, sang og musik gælder der efter aftenskoleloven af 1942 den ordning, at disse fag kan indgå i undervisningen sammen med ethvert af aftenskolens andre fag, men med et timetal, der tilsammen ikke må overstige $\frac{1}{3}$ af holdets samlede time-